

Dan Brown

*Az
elveszett*
JELKÉP

GABO

Tények:

1991-ben elzártak egy iratot a CIA igazgatójának széfjében. Ma is ott van. A rejtjeles szöveg egy ősi kapura és egy ismeretlen, föld alatti helyre tartalmaz utalásokat. Az iratban szerepel ez a kifejezés: „itt van elrejtve valahol”.

A regényben megnevezett valamennyi szervezet létezik, köztük a szabadkőművesek, a Láthatatlan Kollégium, a Biztonsági Hivatal és az SMSC.

A regényben említett szertartások, tudományok, műtárgyak és műemlékek mind valóságosak.

Prológus

A T e m p l o m h á z a

20 óra 33 perc

A halálban a hogyan a titok.

Az idők kezdetétől fogva a halálban mindig a hogyan volt a titok. A harmincnégy éves beavatott lenézett a tenyerében tartott koponyára. A koponya üreges volt, mint egy edény, vérvörös borral töltve.

Idd ki, mondta magának. Nincs mitől félned.

A hagyomány szerint a vérpadra küldött középkori eretnekek szertartásos öltözékében indult el az úton; a bő ing nyílása felfedte mellkasa halvány bőrét, bal nadrágszára a térdéig, jobb ruhaujja a könyökéig feltűrve. Nyaka körül hurok – a „vontatókötél”, ahogy a testvérek nevezik. Ma este azonban, a tanúságot tevő testvérek módjára, már mesternek öltözött.

A testvérek gyülekezete kört formált körülötte: valamennyien teljes díszben, báránybőr kötényt, övet és fehér kesztyűt viseltek. Nyakukban az ünnepi ékszerek, melyek drágakövei, mint kísérteties szemek ragyogtak a félhomályban. Sokan közülük magas állást töltöttek be az életben, ám a beavatott tudta, hogy világi rangjuk mit sem jelent e falak között. Itt minden ember egyenlő; felesküdt testvérek ők, akiket misztikus kötelék fűz össze.

Ahogy végighordozta tekintetét a félelmetes gyülekezeten, a beavatott azon tűnődött, képzelné-e valaki a külvilágból, hogy ez a válogatott társaság egy bizonyos helyen találkozik... hát még ezen a helyen! A terem úgy festett, mint egy ókori szentély.

Ám az igazság még ennél is különösebb volt.

Mindössze néhány sarokra vagyok a Fehér Háztól.

Ez a monumentális épület az Északnyugati Tizenhatodik utca 1733-as szám alatt található Washingtonban, és egy kereszténység előtti templom hű mása – Mausolus király templomáé, az eredeti *mauzóleumé*... ahová halála után kerül az ember. A főbejáraton kívül két tizenhét tonnás szfinx őrzi a bronzkaput. Odabent szertartástermek, fogadócsarnokok labirintusa, lezárt boltívek, könyvtárak és egy elfalazott üreg, amely két ember földi maradványait rejt. A beavatottnak elmondták, hogy az épület minden helyisége titkot őriz, de ő tudta, hogy egyetlen szoba sem őriz súlyosabb titkokat, mint az a hatalmas terem, amelyben most térdel a koponyával a kezében.

A Templom terem.

Alaprajza szabályos négyzet. Lenyűgözők a méretei. A mennyezet több mint harminc méter magasságban ásít, és zöld gránit monolit oszlopok támasztják alá. Körben sötét orosz diófából faragott ülések, disznóbőrrel bevonva. A nyugati falat tíz méter magas trón uralja, szemben vele rejtett orgona. A falakon ősi szimbólumok kavalkádja... egyiptomi, héber, asztronómiai, alkímiai és ki tudja, még milyen ismeretlen jelképek.

A Templom termet ma este gyertyák pontosan elrendezett sora világítja meg. Halvány fényüket csak egy sápadt holdsugár támogatja a nagy tetőablakon át, kiemelve a terem legbá-

mulatosabb tárgyát – a belga feketemárvány-tömbből kifaragott és fényesre csiszolt óriási oltárt, amely a négyszögletes helyiség közepén emelkedik.

A halálban a hogyan a titok, emlékeztette magát a beavatott.

– Itt az idő – súgta egy hang.

A beavatott fölemelte tekintetét az előtte álló, fehér köntösű, méltóságteljes alakra. *A legfőbb főmester.* Az ötvenes éveinek végén járó férfi egy amerikai ikon, robusztus alkatú és mérhetetlenül gazdag. Egykor sötét haja már ezüstbe fordult, híres arcvonásai a hatalom köreiből töltött életről és sziporkázó szellemről tanúskodtak.

– Tedd le az esküt – mondta a főmester, a hangja puha, mint a hulló hó. – Fejezd be utadat.

A beavatott útja, mint minden ilyen utazás, az első fokon kezdődött. Akkor éjjel egy ehhez hasonló szertartás keretében a főmester egy bársonycuklyával elvakította, és csupasz mellkasához tartva a rituális kardot felszólította: – Becsületedre fogadod, hogy nem haszonleséstől vagy más méltatlan indoktól vezettetve, hanem önként és szabadon jelentkezel beavatásra ezen testvériség titkaiba és előjogaiba?

– Fogadom – hazudta a beavatott.

– Akkor hadd legyen ez a lelkiismeret fullánkja – figyelmeztette a főmester –, és sújtsd azonnali halálra, ha valaha elárulod a rád bízott titkokat.

Akkor nem érzett félelmet. *Sohasem fogják megtudni, mi a valódi szándékom.*

Ma este azonban fenyegető komorságot érzékelt a Templom teremben, és elgondolkodott a borzalmas fenyegetéseken, amelyeket útja során kapott: szörnyű következményekre számítsd, ha valaha is felfedi az ősi titkokat, amelyeknek birto-

kába fog jutni. *Fültől fülig elvágott torok... tövestül kitépett nyelv... kiszaggatott és tűzre vetett belek... szétszóratva a szélrózsa minden irányába... kitépett és az erdő vadjai elé vetett szív...*

– Testvér – mondta a szürke szemű mester, a beavatott vállára téve a bal kezét –, tedd le az utolsó esküt.

A beavatott, megacélozva magát útja e végső lépéséhez és meghajtva izmos felsőtestét, figyelmét a tenyerében tartott koponyára irányította. A bíborvörös bor szinte feketének tűnt a gyertyák gyér fényében. Néma csend borult a teremre, s érezte, hogy minden tekintet rámered; várták, hogy letegye az utolsó esküt, és csatlakozzon az elit soraihoz.

Ma este, gondolta, olyasmi esik meg e falak között, amire nem volt még példa a testvériség történetében. Egyszer sem, évszázadok óta.

Tudta, hogy ez lesz a szikra... és elképzelhetetlen hatalmat nyer általa. Feltöltődve energiával, vett egy mély lélegzetet, és mondani kezdte a szavakat, amelyeket megszámlálhatatlanul sok ember ismételt már előtte különböző országokban.

– *Váljék ez a bor, amit most megiszom, halálos méreggé... ha valaha is tudatosan vagy akarattal megszegem ezt az esküt.*

Szavai visszhangzottak a tágas térben.

Aztán minden elcsendesedett.

A beavatott biztos kézzel szájához emelte a koponyát, érezte, ahogy a száraz csonthoz ér az ajka. Lehunyta szemét, maga felé döntötte, és hosszú, nagy kortyokban itta a bort. Amikor az utolsó csepp is elfogyott, letette a koponyát.

Egy pillanatig úgy rémlett neki, mintha összepréselődne a tüdeje, és a szíve hevesen dörömbölni kezdett. *Istenem, tudják!* De a rossz érzés, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is illant.

Kellemes melegség áradt szét a testében. A beavatott feloldódott, befelé mosolyogva föltekintett a szürke szemű, gyanútlan férfira, aki volt olyan jó bolond, hogy felvette őt a testvériség legtitkosabb soraiba.

Hamarosan elveszítesz mindent, ami drága volt számodra.

Első fejezet

A turistákkal tömött Otis lift az Eiffel-torony déli lábán kapaszkodott fölfelé. A zsúfolt felvonóban egy vasalt öltönyös, szigorú üzletember lenézett a mellette álló fiúra: – Sápadtnak tűnsz, fiam. Odalent kellett volna maradnod.

– Jól vagyok... – válaszolta a gyerek a szorongásával küzdve. – A következő szinten kiszállok.

Nem kapok levegőt.

A férfi közelebb hajolt: – Azt hittem, már túl vagy ezen. – Gyöngéden megsimogatta a fiú arcát.

A gyerek szégyenkezett, amiért csalódást okoz az apjának, de már alig bírta elviselni a zúgást a fülében. *Nem kapok levegőt. Ki kell jutnom ebből a dobozból!*

A liftkezelő mondott valami megnyugtatót a felvonó olajozottan működő dugattyúiról és acélszerkezetéről. Mélyen alattuk Párizs utcái, amerre a szem ellátott.

Mindjárt ott vagyunk, biztatta magát a fiú nyakát nyújtogatva a közeledő platform felé. *Tarts ki!*

A lift meredeken tartott a felső kilátóterasz felé, az akna szűkülni kezdett, masszív támfalai keskeny, függőleges alagúttá húzódtak össze.

– Papa, nem hiszem, hogy...

Hirtelen éles reccsenés hallatszott a fejük felett. A liftszekrény megrázkódott és az oldalára dőlt. Elvászott kábelek csapkodtak tekergő kígyókként körülöttük. A gyerek az apja keze után nyúlt.

– Papa!

Egy rémületes pillanatig összefonódott a tekintetük.

Aztán kiszakadt a felvonó alja.

Robert Langdon félig éber álmából riadva pattant föl a puha bőrülésről. Egyedül volt egy Falcon 2000EX hatalmas kabinjában, amelyet meg-megdobott a turbulencia. Hátul egyenletesen zúgott a két Pratt & Whitney hajtómű.

– Mr. Langdon – reccsent meg az intercom a feje fölött –, hamarosan megérkezünk.

Langdon kiegyenesedett ültében és visszacsúsztotta jegyzeteit a válltáskába. A szabadkőművesek szimbolikáját tanulmányozta, amikor elkalandoztak a gondolatai. Azért merült fel benne halott apjának a képe, gyanította Langdon, mert megzavarta a ma reggeli váratlan meghívás régi mentorától, Peter Solomontól.

A másik ember, akinek nem akartam csalódást okozni.

Az ötvennyolc éves filantróp, történész és tudós csaknem harminc évvel ezelőtt vette a szárnyai alá Langdont, több tekintetben is betöltve az apja halálával keletkezett űrt. Noha Solomon befolyásos és igen gazdag családból származott, Langdon alázatot és szeretetet látott meleg, szürke szemében.

Már lenyugodott a nap, de Langdon még ki tudta venni a világ legmagasabb obeliszkjének karcsú sziluettjét, amely úgy hasított bele a horizontba, akár egy ősi gnómón tornya. A közel 170 méter magas, márvánnyal borított obeliszk a nemzet szívét jelölte. Az utcák mértani szabályossággal, sugár alakban terjeszkedtek a toronytól kifelé.

Washington még innen, a levegőből is már-már misztikus hatalmat sugárzott.

Langdon szerette ezt a várost, és ahogy a gép földet ért, a várakozás növekvő izgalma vett rajta erőt. A repülő egy magánterminál elé gurult valahol az irdatlan kiterjedésű Dulles nemzetközi repülőtéren, és megállt.

Langdon összeszedte a holmiját, elköszönt a pilótáktól és kilépett a luxuskabinból az odagördülő lépcsőre. Felszabadító-nak érezte a hideg januári levegőt.

Lélegezz, Robert, mondta magának, hálásan fogadva a tágas, nyílt teret.

Fehér ködréteg ült a kifutó fölött, olyan érzést keltett benne, amikor lelépett a betonra, mintha mocsárba merülne.

– Hahó! Hahó! – kiáltozta egy csilingelő brit akcentus a leszállópálya végéből. – Langdon professzor?

Langdon egy jelvényes, középkorú nőt látott, aki mappával integetve boldogan sietett elé. Göndör szőke fürtjei kikandikáltak a divatos kötött sapka alól.

– Isten hozta Washingtonban, uram!

Langdon rámosolygott: – Köszönöm.

– Pam vagyok az utasszolgálatától. – A nő már-már idegesítő vehemenciával beszélt. – Jöjjön velem, odavezetem az autójához.

Langdon követte a terminál felé, amely körül fényes magángépek sorakoztak. *Taxiállomás a híres és gazdag embereknek.*

– A világeért sem szeretnék tolakodni – mondta a nő bátor-talanul –, de ugye maga az a Robert Langdon, aki a szimbólumokról és a vallásról ír könyveket?

Langdon tétovázott, majd bólintott.

– Gondoltam! – ragyogott fel a nő. – Olvastuk a könyvku-

bunkban azt a kötetét a szent nőiségről és az egyházzól. Mi-lyen jó kis botrányt okozott! Szereti kiugrasztani a nyulat a bokorból?

Langdon mosolygott. – Nem a botrány kedvéért írtam.

A nő megérezhette, hogy Langdonnak nincs kedve a könyv-
véről eszmét cserélni. – Elnézést. Csak locsogok itt. Gondol-
hattam volna, hogy unja már, ha felismerik... de végül is ma-
ga tehet róla. – Tréfálkozva Langdon öltözkéjére mutatott. –
Elárulja az egyenruhája.

Az egyenruhám? Langdon végignézett az öltözetén. A szoká-
sos sötétszürke garbója, a Harris tweedzakója és a szattyánbőr
félcipője volt rajta... mindig ezt viselte az egyetemen, az előa-
dó körútjain, a fotózásokon és társasági eseményeken.

A nő nevetett. – A garbója nem valami divatos. Mennyivel
jobban festene nyakkendőben!

Azt már nem, gondolta Langdon. *Nyakba vetett hurok.*

Langdonnak heti hat napon át kötelező volt nyakkendőt
kötnie, amíg a Phillips Exeter Akadémiára járt, és dacára az
igazgató romantikus állításainak, miszerint a kraváti őse az a
selyem *fascalía* volt, amelyet a római orátorok viseltek, hogy
melegen tartsák a hangszálaikat Langdon tudta, hogy a kra-
vátli szó a kegyetlen horvát zsoldosok elnevezéséből – a *croat*-
ból – ered; ők kötöttek kendőt a nyakukba, mielőtt harcba in-
dultak. Manapság a modern hivatali harcosok csomózzák a
nyakukba ezt az ősi harci díszet, hogy megfélemlítsék az ellen-
felet az értekezletek csataterain.

– Köszönöm a jó tanácsot – mondta Langdon vidoran. –
Ígérem, fontolóra veszem.

Szerencsére ekkor egy sötét öltönyös, hivatalos külsejű férfi
szállt ki a terminál mellett parkoló áramvonalas Lincolnból,
és fölemelte az ujját.

– Mr. Langdon? Charles vagyok a Beltway Limousine-tól. – Kinyitotta az utastér ajtaját. – Jó estét, uram. Isten hozta Washingtonban.

Langdon borraivalót adott Pamnek a szolgálataiért, és beszállt a plüssel kárpitozott kocsiba. A sofőr felhívta figyelmét a hőmérséklet-szabályozóra, a palackozott vízre és egy kosárka meleg muffinra. Másodperceken belül már egy magán bekötőúton száguldottak. *Hát így él a világ másik fele.*

Miközben a vezető a kocsit a Windssock Drive-ra kormányozta, megnézte a fuvarlevelet, és lebonyolított egy gyors hívást.

– Itt a Beltway Limousine – mondta profi hatékonysággal. – Arra kértek, hogy jelentsem, ha leszállt az utasom. – Szünetet tartott. – Igen, uram. A vendége, Mr. Langdon megérkezett, és este hétre ott leszek vele a Capitolium épületénél. Szolgáltára, uram – azzal letette.

Langdon mosolygott magában. *Szál nem marad elvarratlan.* Peter Solomon híres volt arról, hogy ügyel a részletekre, ezzel is hozzájárulva ahhoz, hogy olajozottan működtesse jelentékeny birodalmát. *Azért segít az a néhány milliárd dollár a bankban.*

Langdon elhelyezkedett a plüssülésen, s ahogy elmaradt mögöttük a repülőtér zaja, lehunyta a szemét. A Capitolium félórára van innen, és jól jött, hogy ez alatt egyedül lehet és rendezheti a gondolatait. Olyan gyorsan történt minden, hogy Langdon csak most kezdte el komolyan törni a fejét az előtte álló hihetetlen estén.

Megérkezés teljes titokban, gondolta, derülve a kilátásokon.

A Capitolium épületétől jó tizenöt kilométernyire egy magányos figura már alig várta Robert Langdon érkezését.